

Vernisáž další výstavy v Galerii univerzity

Ve středu 2. září byla otevřena další z výstav výtvarného umění v Galerii Univerzity Pardubice umístěné v Univerzitní knihovně v Polabinách. Tentokrát se jedná o výstavu kreseb rodáka z Poličky - Bořivoje Borovského, který působí již přes třicet let jako pedagog na výtvarné katedře pedagogické fakulty v Hradci Králové. Zdálo se, že i vernisáž navštívilo mnoho z jeho příznivců a dřívějších studentů. Za přítomnosti prorektora pro vzdělávání a vědu doc. Ing. J. Jandy, CSc. uvedl výstavu a umělec Mgr. Lubomír Netušil, umělecký garant univerzitních výstav.

Leoš Kučera pro Mladou frontu Dnes o výstavě napsal:

Malíř změnil techniku, ale motivy zůstávají

V abstraktních kresbách královéhradeckého malíře Bořivoje Borovského lze vyčíst řadu konkrétních symbolů, jejichž nosným motivem je především volná krajina. Z té si malíř odnáší hlavně pocitové dojmy, které rozvádí na rozměrných plátnech. Před několika měsíci však na čas změnil techniku a velká olejová plátna nahradily menší tužkové kresby. Jejich kolekci hostí galerie knihovny Univerzity Pardubice.

"Odkakživa mě inspirovala krajina, ale ne taková placka, jako je tady v Polabí. Musí být pěkně zvlněná a dramatická a navíc znásobená zvláštní oblohou, jaká je třeba na Českomoravské vysočině. Je to asi nadmořskou výškou, že se tam mraky potulují po nebi daleko rychleji než kdekoliv jinde", líčí pětadesátiletý rodák z Poličky. V tvorbě Borovského se objevují nejen mraky, kterým věnoval v šedesátých letech cyklus monotematických grafik, ale také daleké pohledy do krajiny se shluky keřů a stromů, kopců a pohoří.

Po krajinářských začátcích v šedesátých letech Borovský upustil od realistického pohledu na krajinu a začal se věnovat abstraktní malbě. Figurální motivy se v jeho díle objevovaly jen zřídka, především v podobě ohlasů a dialogů s jinými malíři. "Vybral jsem si nějakou fresku, ať už z etruského umění, nebo od Piera Della Francesca. Ta mi sloužila jako model. Z něho jsem vycházel při tvorbě vlastních děl. Není to nic nového, ale pro malíře je to rozhodně zajímavá zkušenost", míní Borovský. Nejznámějším dílem vzniklým tímto způsobem je Monetova Snídaně v trávě, která je ohlasem na dílo mistra Giorgiona.

Současná malířova tvorba však čerpá ze sedmdesátých a osmdesátých let, kdy se v jeho dílech poprvé objevil motiv neobvyklých kapek. Tento neuzavřený cyklus jako by ignoroval zemskou gravitaci, při bližším prozkoumání totiž je patrné, že kapky padají vzhůru. V kresbách vystavených v knihovně pardubické univerzity se však vracejí jen volně jako velké světlé koule. "Je to motiv, který mě podvědomě provází už spoustu let. Může to být světlo v podobě světlého bodu nebo paprsku. Pravdou je, že se to v mých pracích často opakuje. Nedávno jsem doma vyhrabal staré obrazy, porovnal je s kresbami ze současnosti a překvapilo mě, jak hodně se podobají. Je to zvláštní, protože nijak vědomě je tam nedávám", dušuje se malíř.

Kolekce čtyřiatvaceti kreseb, které Borovský vybral z cyklu čítajícího na sto pláten, však kromě světelných koulí odráží i mnoho dalších symbolů. Jsou to ukryté tváře a oči, nebo dokonce zcela zřetelné falické symboly. "Není to ale můj záměr. I když to divák může objevit, je potřeba si uvědomit, že jde o mé vidění krajiny. Tím, že se vedle velkých barevných pláten věnuji i kresbě, neznamená, že bych se chtěl věnovat i jinému tématu. Jsou to podobné motivy, které ale neslouží jako náčrt nebo skica pro olejovou malbu. Jsou to zcela svébytná díla", vysvětluje malíř.

Interpretace kreseb Borovského je díky absenci názvů zcela na divákově fantazii. "Nemám rád literaturu ve výtvarném umění. Proto svá díla raději nepojmenovávám. Když už nebylo zbylí, dával jsem jim názvy zcela náhodně. Někdy to došlo tak daleko, že jsem je skládal ze slov náhodně vybraných z knížek. Když jsem vystavoval kolekci svých grafik v cizině, snažili se názvy překládat, čímž vznikaly dokonalé nesmysly", usmívá se Borovský, jehož výstava je v Pardubicích otevřena do konce října.

(MF DNES 9. září 1998)